

dikus fellazítása, a magyar nemzeti versidomot és az időmértékes verselést egyaránt alkalmazó szimultán technika vagy éppen a kevert ritmus, illetve a versek szonettszerű lezárása. Az írás a Baka költészetében igencsak hangsúlyos angyal-motívumot boncolgatja részletesen, de a névvarázs kapcsán Pilinszkyt is bevonja az értelmezési körbe, és szó esik a teljes József Attila-életművön átívelő – s Bakánál is fellelhető – fűszál-motívumról is. A tanulmány zárása egy új, már soha el nem készülő tanulmány nyitánya is, ugyanis Szigeti szerint Baka sokat merített a halálra készülődés magatartásának kialakításához a kései Babits és a kései József Attila költészetéből. Szerinte a betegség- és szenvedéstörténet Babitsé, a *Balázsolásé*, „de az eltávolító, satirikus gondolkodás is az, (...) a *Jónás könyvéé*, valamint annak palinódiájáé: a *Jónás imájáé*, de a titáni magatartás, az embernek maradni mindvégig, a maga határozta úton olvadni bele a világba magatartása (...) a *Talán eltűnök hirtelen* és a *Karóval jöttél* költőjét evokálja, ugyanis [Baka] mindegyik versnek megírta a »párját«”. (291.) – Szigeti tanulmányában a tőle megszokott széles körű értelmezési horizonttal találkozunk, s Pilinszky mellett például Dsida Jenő neve is felbukkan a „nagyépítkeversek” kapcsán, de Bertók László is eszébe jut.

A *Költők és koruk* találó kötet cím. Nemcsak Babits és József Attila szerepel a tanulmányokban, hanem kortársaink is, s mindez azt jelenti, hogy érdemes nyomot hagyni a világban, mert évtizedeken, akár évszázadokon át is fennmarad az, ami érték, ami fontos és megfontolásra érdemes. Ha mindvégig emberek maradunk, van esély a halhatatlanságra.

Gajdó Ágnes

